

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars I. Theologica super eo doctrina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

Suso. ricus etiam Suso eximie sanctimonie vir, cum parentem suum, quem piissima Henrici mater e deteriore vivendi ratione ad meliorem traduxerat, rite Sacramentis munitum decessisse cognovisset, qua precibus, qua voluntariis penis, qua sacrificiis caelo donare contendit. Et accepimus Joanni Fernandez, homini e Societate Jesu egregie virtutis, anni spatio patrem quot diebus obversatum, precatumque, ut certa quaedam pietatis officia, quibus opus erat ad suam e carcere Iustri dimissionem, exequeretur: Quibus peractis post anni decursum ipse parens caelesti gloria fulgidus filio grates maximas rependit. Illustre quoque est quod de P. Philippo Jacquetta Franciscano ferunt. Cum enim puer utroque parente orbis, ad utriusque sepulchrum singulis diebus itaret, oraretque; rogatus quid, & cur ageret, *Studeo*, inquit, *patris & matris in me merita, quatenus possum, compensare*. Et verò tam pia indoles ad virtutis apicem post evasit, qua demum astris inserta est anno salutis 1455.

§ 28. **Exempla feminarum.** Jam ut ad feminas eodem pietatis studio incensas veniamus, B. Herluca cum patrem suum vitam sanctum audivisset, qua potuit ope, & opera eum purgantibus penis eripere conata, tandem ex S. Laurentio, quo utebatur familiariter, quique Herluca SS. Eucharistiae mensam adeunti comes ire solitus erat, intellexit suis supplicii caritatisque officii patrem caelo donatum: quare non esse cur de illo amplius laboraret. Porro perquam admirabile est, quod patris ac matris bono apud Deum effecit S. Catharina Senensis. Hanc enim, & corporis & animae morte defunctam utriusque vitam restituit. Illum verò Purgatorii cruciatibus profus absolvit. Cum enim eum cum morte luctantem animadverteret, obnixissime Christo supplicavit, ut bona ejus veniam parens in Caelum recta contenderet. Cumque objiceret Servator justitiae faciendum esse satis *Ego verò*, ait Catharina, *faciam eius loco, et suscipio in me, qua merito ipse suo tormenta pateretur*. Neque abnuvit Christus. Statimque illa ad Patrem adhuc spirantem id læti nuncii pertulit, eò solum in vitam divinitus retentum, ut beatius decederet. Ipsa verò e vestigio ingenti colico dolore correpta est, & deinceps ad mortem usque vehementissime afflictata. Æmula Catharinae fuit altera virgo Senensis, quam vocant Passidæam, a Deo in Cruce passio. Hac patre, quem Deo genuerat, vivis exempto, statim sibi erepta miram ecstasim ab ortu solis ad occasum usque passa est: ex qua cum sibi reddita esset, iussa signifi-

cavit, quid sibi contigisset: nempe Patris animam ad Purgatorium se duxisse, ibique mente hæsisse. Tum verò pro illius liberatione illic tam acerbis frequentesque penas ultro suscepit, tam multas preces fudit, ut eum brevi in libertatem asseruerit. Cum enim in basilicam Senensem non mente dumtaxat, sed & corpore divinitus delata fuisset, parentem sibi apparentem vidit caelesti splendidum gloria. Duobus abhinc annis, id est anno, 1580. Camilla ejus mater, a qua pessime habita fuerat, mortem obiit, cum savitiae in filiam suam medullitus eam penituisse. Qui dolor adeò cor Passidæe penetravit, ut & felicem illi mortem, & tandem caeli aditum, qua potuit ope, procuraret. Nam cum mater ageret animam, illa sibi raptata est, & cum egisset, mortuam humeris suis sublata ad Purgatorium deferre visa: ubi id solatii accepit, quod nulla istic vel impatientiae, vel murmurationis umbra apparet. Ceterum cum matrem illic relinquere coacta esset, plurimos maximosque cruciatus ejus causam pertulit, ac demum cognovit Camillam in caelum evolasse: cum eam illi Diva Virgo pone se exultantem ostendisset. Denique produco Venerabilem Catharinam de Cardona Cathar. de Cardona. clarissimae virtutis feminam. Huic Pater vitam sanctam spectandum se praebebat, octavum adhuc annum agentem. Quare ipsa e vestigio fugit: at retinuit pater: cui illa: *Quid, ait, tibi faciam? Et ipse penas mea causa suscipe; & recepit*. Ex eo tempore cruciatuum genus omne tenella subiit: donec objectus ejus oculis parens, Justitiae divinae ab ea satisfactum indicavit: simulque ob voluntarias penas Numini perceptam esse, & in Sponsam ejus electam. Mitto de Liduina, Aleyde, aliisque nunc dicere, quoniam proprius erit aliis de iis dicendi locus.

§ 2.

Parentes liberis Defunctis auxiliari necesse est.

PARS PRIMA.

Theologica super eo Doctrina.

ERUDITISSIMUS rerum conscientiae interpretæ Joannes Azor P. 2. cap. 4. ubi quaerit, quae parentes filiis debeant, refert tria potissimum debere. Primum quidem alimenta; deinde institutionem in fide, religione, & bonis moribus; tum curam,

ram, studium, ac diligentiam, ut in certo vitæ statu pro conditione personæ liberi collocentur. Porro, & ipsius, & aliorum recepta est sententia, alimenta naturæ lege deberi: eaque patet ex communi etiam belluis naturæ propensione, cum & tygrides partui mansuetum immurmurent, & tenerum inhabilemque nutriant. Alimentorum autem nomine accipe tum ea, quæ ad vestitum, & lectum, tum quæ ad habitationem: imò quæ ad pharmaca infirmæ valetudini necessaria, & ad artes honestas, quibus victus paretur, pertinent. Institutionis porro necessitas ex priore derivatur. Nam generatio quidem, & nutritio hominem, sed institutio bonum hominem efficit: illa opus inchoant, hæc perficit, uti & promotio ad statum aliquem congruum, quæ velut ultima authorum nostrorum manus, & operis consummatio est.

530.
Et defun-
ctis auxili-
um lege
propria.

Neque tamen inde concludas nullam parentibus curam incumbere prolis è Purgatorio eximendæ. Quemadmodum enim si post matrimonium, aliumve statum initum, liberi alimentis prorsus egeant, ea illis subministrare naturalis æquitatis lege tenentur, ita & iisdem in Purgatorio gravissimam necessitatem patientibus suppeditas ire. Accedit quod si liberi in servitutem incidant (ut quia capti bello, vel à latronibus, aut piratis intercepti) de communi Theologorum sententia parentes ad eos redimendos obligentur, si quidem nec filius ea facultas adsit, & sine gravi parentum incommodo possint redimi: unde consequitur similis obligatio eos Purgatorii servitute atque exilio in libertatem filiorum Dei asserendi: & quis dubitat, quin, si post initum aliquod vitæ genus, aut alterius modi emancipationem, vel in corporis, vel in animæ grave discrimen incurrant, parentes strictius aliis ad illud depellendum obligentur? Pariter igitur pronunciandum est parentes ad liberos Purgatorio ergastulo, quod eorum animis gravissimum est, vindicandos propriâ quadam lege obstringi. Denique cum finis supernaturalis matrimonii, ad quem Christiani conjuges illud, illiusque usum referre obligantur, sit liberos non simpliciter procreare, sed curare deinceps ut Deum bonorum omnium auctorem æternum laudent (quem etiam in finem eos præceptis ac mysteriis fidei imbuant, oportet) consequitur non alium esse parentum curæ ac sollicitudinis pro filiis terminum, quam initium æternæ eorum felicitatis; atque adeò dum adhuc carcere lustrali attinentur, ad eorumdem curam pertinere. Po-

stremò plus parentibus, quàm aliis debent animæ post mortem, si quid precibus valeant; ergo, & tunc plus illis debent parentes, quàm alii; quoniam uti fons & origo obligationis animarum est plus à parentibus, quàm ab aliis beneficii accepisse; ita obligationis parentum erga liberos majoris caput est plus iis dedisse, nempe ut essent, & esset illis bene ac beatè. Ut enim rectè Aristoteles Eth. c. 12. *Maiorem id à quo aliquid est, habet cum genito necessitudinis conjunctionem, quàm quod ex ipso oritur. est enim eius pars, quæ est propria totius non totum partis.* ita ipse. Porro effectum esse totius partem, ita conficitur, quòd opus, ut aiunt Philosophi, contineatur in virtute causæ; Item quod, ut ait idem Aristoteles, agendo sumus, atque adeò sumus operatio, & opus; quæ ratio est, cur eos, quos beneficiis afficimus, vehementius adamemus, quia plus nostri in iis collocavimus. Cum ergo animis liberos defunctorum ad virtutem promovendis multum operæ posuerint parentes, multum in iis sibi vindicant, igitur eas multum amare, nec minus juvare, obligantur.

PARS SECUNDA.

Moraliter expenditur Obligatio Parentum ad alimenta mortuis liberis Præstanda.

CUM igitur hæc obligatio stet, de more nostro illustranda est. atque ut ordine procedamus, ejus vis ac magnitudo primùm ex obligatione parentum ad alimenta filiis præbenda, tum ad institutionem in fide ac bonis moribus, demùm ad honestum vitæ genus illis procurandum, expendenda. Ac primùm satis constat, ut diximus superius, pios manes cibo quoque aliisque ad alimenta pertinentibus indigere; cibo, inquam, illo, de quo Raphael utrique Tobix, *Ego cibo invisibili utor, & potu qui ab hominibus videri non potest*, Tob. 12. qui quidem cibus non alius est quàm ipse Deus, qui & Beatorum famem, & sitim satiat, at sine satierate; Cæterùm rectè manna absconditum auctore Richardo à S. Victore vocatur, dum dicitur Apoc. 1. *Vincenti dabo manna absconditum*, quia nec dici, nec fingi animo potest quàm magna sit multitudo dulcedinis tuæ, Domine, quam abscondisti timentibus te. Plal. 30: semperque locus est admirationi expressæ voce *man-hu, quid est hoc*, cum numquam suavitas illa possit mente comprehendi. Hoc igitur manna, hunc cibum, hunc po-

531.
Famene
defuncti
filii.